Faust-Begærlighed efter at vide alt, blot for at vide, er sjældnere hos Kvinden end hos Manden. I Videnskaben kommer hun altid til at holde mest af *Anvendelsen*. Der vil næppe nogensinde findes en kvindelig Videnskabsmand, der rejser Verden rundt for at se efter, om der staar „og" eller „men" i et gammelt Haandskrift, men sjælden vil ogsaa en Kvinde have den Objektivitet, den Ihærdighed, som udkræves til i tyve—tredive Aar at gøre Iagttagelser for paa disse at bygge et System. Jeg er bange for, at hun heller søgte at komme til Systemet ad en Genvej. Men i saadanne Beskæftigelser, hvor der kræves en Anvendelse paa Mennesker af de videnskabelige Sandheder, saasom Lægens og Lærerens, der vil hun sikkert bringe nyt Liv. Berøringen med de Mennesker, hun har at gøre med, ægger og inspirerer hende langt mere end Manden. Som Læge vil hun ikke saa let fristes af sin Videbegærlighed til at ønske Patienten lagt paa Obduktionsbordet, og som Lærer vil hun sjælden nøjes med en objektiv Redegørelse for Æmnet, der gaar over Elevernes Hoved. Som Historiker vil hun med sit Blik for det personlige opdage medvirkende Aarsager og Motiver, som Mændene har overset Som Regent vil hun i høj Grad have den Egenskab, som den store Kulturhistoriker Taine forlanger af enhver, der skal styre Land og Rige: at kunne ved Lovenes Udarbejdelse stille for sit indre Øje de Personer, for hvis Skyld Lovene gives, og alle disses nærmere Forhold.

Jeg vil ikke opregne flere Beskæftigelser — det er Erfaringen, som skal vise, paa hvilke Pladser Kvinden duer. Men overalt skal det vise sig, at hun virker paa en anden Maade end Manden. Forsaavidt hun da ikke er en ren Middelmaadighed, thi da vil man maaske i hendes Virksomhed ikke kunne se noget Spor, som røber Kvinden. Men duer hun til noget, saa er det netop, fordi hun er i Besiddelse af sit Køns hele Magt, fordi de ægte kvindelige Egenskaber hos hende ikke er bleven udryddede, men netop forstørrede, generaliserede. De største Kvinder har altid været mere Kvinder end andre.

Denne Interresse for det personlige er et Element, som ofte bittert savnes i Kulturarbejdet. Hvorfor er Embedsmanden saa ubarmhjertig, Lægen saa ligegyldig, Læreren saa pedantisk, Prædikanten saa tør, Forfatteren saa ensformig og alt hos dem saa „graat i graat". Fordi de ikke forstaar det personlige Liv, men kun holder sig til nogle saakaldte „saglige